

CONCLUSIONS.

Diferències de situació entre l'Est i l'Oest: per arribar a la mateixa destinació, hi ha diversos camins...

El lema de sortida: ***Cristians a Europa, un poble amb una missió.*** Aquesta missió és la de tota l'Església: testimoniar l'amor de Déu per a tothom. Les nostres parròquies no tenen una missió diferent; tenen la mateixa: testimoniar l'amor de Déu per a tothom (independentment de la seva edat, el seu sexe, la seva situació, la seva religió o la seva no religió...)

Testimoniar l'amor de Déu per a tothom, per a tots els homes. És allò que habitualment anomenem *evangelitzar*. I és allò que Jesús demana als seus deixebles al moment de tornar cap al Pare; continuar essent els seus deixebles per tot arreu on siguin cridats a viure... per tot arreu...

Però ha passat tant de temps entre aquell moment i el moment en què nosaltres intentem acollir aquesta missió, el moment on som! És per això que necessitem ara redefinir l'*essencial* de la nostra vida i de la nostra fe cristiana, la nostra veritat de fons, la nostra naturalesa cristiana, allò que el Papa Francesc fa contínuament... Si no, ens barallarem sempre entre nosaltres, entre Esglésies i entre corrents d'Esglésies, per saber què convé reformar primerament (i mai estarem del tot d'acord en això), abans de tenir entre les mans tots els mitjans per –finalment- evangelitzar! Mai no tindrem tots els mitjans. Cap Església els ha tingut mai. Cap Església els tindrà mai. I sortosament, perquè ens tornaríem ràpidament despòtics... Així, doncs, se'ns demana de ser no uns mestres ni uns dèspotes, sinó uns testimonis de l'amor de Déu per a tothom i, així, signes d'esperança per tants contemporanis nostres que ho necessiten...

Està clar que, malgrat les nostres diferències, vinguin d'on vinguin, el Col·loqui que acabem de viure ens situa en una visió comuna de la nostra missió. En això hi ha tanmateix una condició (que també ens ha de ser comuna): desfer-nos de tot el que ens reté en els límits de la por; por d'allò que nosaltres i les nostres Esglésies podríem esdevenir, i agafar-nos a l'única missió que Jesús ens indica: entre els homes, triar de viure com *deixebles* seus, ja que és en ell en qui nosaltres hem decidit creure. Tota la resta ha de derivar o dependre d'aquesta decisió; en aquest sentit, aquesta elecció és veritablement *decisiva* i si no, no hi haurà res de nou per a nosaltres sota el sol de les nostres Esglésies i continuarem lamentant-nos de què ens manquen mitjans per viure la nostra

missió (preveres, laics formats, models d'evangelització en kit...!, també, per què no...).

Per tant, podem extreure d'aquests dies a Barcelona alguns fruits o resultats dels nostres intercanvis entre els 13 països presents: aquests punts que jo retindria perquè em semblen subscrits de forma força consensuada, surten tant de les conferències escoltades aquí, com de les experiències pastorals compartides i els 5 treballs de grup (per cert, un fort agraïment als secretaris).

Y no oblidó pas als joves que han posat en evidència, davant tots nosaltres, que ser cristià es tria, a partir d'ara, així com els mitjans que cal posar en marxa per viure com a deixebles de Jesús. Per ells, la secularització de les nostres societats no és un fenomen "objecte d'estudi"; és el context normal en què han de triar ser cristians o no ser-ho. Ells són els nombrosos rostres cristians d'aquest canvi d'època de què parlem i que ha esdevingut, per ells, el context natural on s'inscriu la tria que han de fer, i la font de moltes altres tries que hauran de viure, sovint de manera minoritària, amb modalitats sens dubte diferents de les nostres, algunes de les quals encara han de descobrir. Retinguem, en tot cas, que no demanen a l'Església que els converteixi, ni que els compadeixi, sinó més aviat que els deixi espai pel fet de ser aquí.

Amb tot, amb què ens podem quedar d'aquest Col·loqui? Alguns punts de consens, que semblen acceptats per tothom:

1. La missió de les nostres parròquies, enteses com a presència de l'Església en un lloc, és la missió dels batejats que les componen. No hi pot haver parròquia amb una missió ni comunitats cristianes si no hi ha cristians! Nombrosos o poc nombrosos, entusiastes o fatigats, són el recurs de cada una de les nostres parròquies pel que s'anomena l'evangelització. I no podrà ser d'altra manera mentre en l'Església es continuï pensant que les parròquies, encara que no en tenen l'exclusivitat, continuen sent nuclis o pols a partir dels quals es pot activar bona part dels mitjans al servei de l'evangelització-humanització (per emprar l'expressió d'Alphonse Borras): per això hi ha, i hi haurà sempre, necessitat de llocs identificats, de locals, de visibilitat, de persones referents per l'acolliment de les demandes i l'organització de les respostes, sigui quina sigui la seva naturalesa, sacramental, caritativa, etc. Però sense cristians, aquests serveis tradicionalment lligats a les parròquies desapareixerien al mateix temps que les parròquies mateixes. Així, els cristians som també codestinatari de l'evangelització i estem cridats a acollir-la. El patrimoni immobiliari religiós pot ser molt important als nostres països, però no és capaç de donar compte, per si mateix, de la fe que hi ha, avui dia, en aquests països.
2. Els cristians som batejats que triem ser deixebles del Crist. I esdevenim deixebles del Crist pel fet de seguir Jesús, aprenent d'ell i preocupant-

nos del que li preocupa: respondre a les necessitats de participar en la vida i a les sempre nombroses crides en aquest sentit, dels homes i dones entre els que vivim. Evangelitzar, arran de la manera especificada per Jesús, implica humanitzar o negar que qualsevol persona, sigui quina sigui la raó, pugui ser condemnada a romandre "fora". Aquesta manera d'evangelitzar inclou la *trobada* entre els deixebles i els altres, com a estratègia permanent, car el camí que Déu mateix tria per nosaltres és incloure'ns en el seu amor i el seu cercle de vida, venint al nostre encontre (us remeto a la conferència del professor Zulehner, i al seu magnífic comentari sobre la curació del leprós a Mt 8,1-4, i a totes les trobades de Jesús en els evangelis –la cananea a Mc 15,21-28; els guariments a Mc 8,1-4; 8,14-16; 9,27-34, etc.).

Les trobades, les converses, els intercanvis, els "compartir", programats o no, són el context anterior a tota evangelització possible. És en el decurs d'una trobada quan Maria i Elisabeth intercanvien una bona nova tan trasbalsadora per l'una com per l'altra (Lc 1,39-56). Des del principi, la història de la missió és una història de trobades: pensem en la trobada entre Pere i Corneli (Ac 10-11). Després sempre el mateix. I ja sabem que la història ens mostra que, a vegades, aquestes trobades no tenen èxit; Sant Pau ho ha pogut experimentar, un cop i un altre, i després això ha passat amb freqüència. I com més siguem a la terra, més sovint pot passar.

En aquesta visió de la missió, alguns punts d'atenció al voltant de la parròquia:

La missió es viu en primer lloc entre nosaltres, a les parròquies, quan ens ajudem a viure el nostre baptisme, en la diversitat de dimensions i afavorint l'acolliment de carismes d'uns i altres. L'atenció posada sobre la **qualitat de les relacions** intracomunitàries és sovint un indicador de les relacions que serem capaços d'establir amb el nostre entorn social i cultural.

En això podem dir que la parròquia és un lloc d'aprenentatges: aprenentatge del diàleg en el temps, del *respecte a les diferències* i a la *igualtat en dignitat*. Però també de la *corresponsabilitat* davant la missió comuna de compartir amb els altres la Bona Nova. Avui moltes parròquies esdevenen llocs on la càrrega pastoral és duta solidàriament per un *equip pastoral* constituït per laics i un ministre ordenat. Lloc d'aprenentatge, igualment, pel *discerniment* de les prioritats pastorals que afecten, a la vegada, les nostres formes de testimoniar i d'anunciar, les nostres formes de celebrar la nostra fe i les nostres formes de servir a l'esperança dels i de les que tenen la seva humanitat ferida.

Sembla que alguns de nosaltres, tal vegada la majoria, hem experimentat un avanç al llarg d'aquestes jornades del Col·loqui a Barcelona: certament ens preocupa el futur de la nostra Església, però ja no perquè hagi d'esdevenir encara més minoritària; allò que més ens importa, sens dubte per comprendre-ho millor, és la manera com Jesús ens invita, com ho feia ahir pels seus primers deixebles, a esdevenir nosaltres mateixos deixebles més autèntics allà on vivim, ajudant-nos els uns als altres i també posant-hi de la nostra part per posar l'Evangelí a l'abast d'altres persones. Persones que no saben encara que Déu els estima, i que nosaltres també els estimem.

P. Bernard Quintard
Barcelona, 9 al 14 de juliol de 2017